

COLUMN

WATER

Een Koninklijke Alliantie

September 2005, in 'Corporate Plaza'

Foto: © Patrick van Katwijk. Sint Maarten, 2 december 2017.
Het Koninklijk Paar ontmoet kinderen van de Sundial School op Sint Maarten.

Prins Willem Alexander houdt zich reeds geruime tijd met de wereldwaterproblematiek bezig en prinses Máxima sinds kort met microfinanciering. Hier doet zich een unieke gelegenheid voor om een Koninklijke Alliantie tussen deze twee werelden tot stand te brengen. Juist nu in deze maand in New York bij de Verenigde Naties deze beide onderwerpen hoog op de agenda staan en waar de prins en de prinses beiden aanwezig zullen zijn. Tot nu toe is in de waterwereld nog maar weinig verband gelegd tussen de waterproblematiek en microfinanciering.

Echter, het merendeel van de extra hoeveelheid mensen die volgens de Millennium Development Goals voor water in 2015 toegang tot schoon drinkwater moeten krijgen, bevindt zich op plattelandsgebieden en dorpen in ontwikkelingslanden en dat zijn er meer dan 1 miljard en behoren tot de armsten ter wereld. Toegang tot water in die gebieden zal vooral moeten en kunnen worden bereikt door kleinschalige winning van schoon zoetwater met toegankelijke, op de omstandigheden afgestemde technieken. Hiervoor zijn vele, ook recentelijk nieuwe, methoden beschikbaar die zich goed lenen voor microfinanciering met behulp van lokale NGO's. De economische voordelen van lokale waterbesparing, waterzuivering, brakwater ontzouting en regenwaterbenutting zijn evident: minder ziekten, minder tijd en energie aan water halen van afgelegen gebieden, meer groententeelt, minder bureaucratie, minder corruptie.

Een probleem is dat de waterwereld veelal met macro-percepties werkt, grote getallen, grote investeringen, grote bedragen en veel statistieken. Macro maakt indruk, macro is macho, macro is visionair. Macro is grote conferenties, grote rapporten en grote doelstellingen. Veelal is macro top down. Het ziet er echter naar uit dat de macro-doelstellingen bij lange na niet haalbaar blijken.

Daarom een pleidooi om de microkant meer aandacht te geven, waar de lokale gemeenschappen zelf aan deelnemen. Veel bottom up micro-acties hebben een macro-effect. Het is daarbij van belang dat het fenomeen microkrediet beter gepresenteerd wordt aan de macro-instituten. Door velen wordt het gezien als een druppel op een gloeiende plaat. Maar wat te zeggen van het feit dat eind 2005 ongeveer 100 miljoen families in ontwikkelingslanden gebruik van microfinanciering hebben, dat betekent bij gemiddeld 5 leden 500 miljoen mensen. Dat is substantieel en bovendien sterk groeiende. Dat microfinanciering duurder is dan conventionele bankleningen is logisch, de transactiekosten van kleine leningen zijn gewoon hoog, vandaar dat de vergoeding op kan lopen tot 10 - 20 % per jaar. In veel kringen wordt dit ten onrechte als veel te hoge "rente" gezien. Maar het systeem werkt en de klanten kunnen er goed mee leven. Het zou mooi zijn als water en microfinanciering in New York als een Koninklijke Alliantie kunnen worden geëtaleerd.